

ки спѣли, промъкнала се тихичко въ спалнята ѝ, спрѣла се до люлката и каза: — „Царкиньо, ти нѣма да се смѣешъ до тогава, до като твоего сърце не изпита истинска голѣма мъжа, и до като ти не заплачешъ съ горчиви горещи сълзи!“ Полекачка тя доближила пръчицата си до малката и слѣдъ това се изгубила.

Малката царкиня расла не съ дни, а съ часове, здрава и красива. Бащата и майката се много радвали на дѣтето си. Какво само нѣмала царкинята! Невидени играчки, всѣкакви задморски птици, копринени рокли съ златни и сребърни украшения, гривни и гerdани съсъ скъпоцѣни камъни . . .

Царкинята играла съ чуднитѣ си играчки, възхищавала се отъ птицитѣ, радвала се на скъпитѣ си рокли, но никой никога не е я виждалъ, да се смѣе или поне да се усмихне, както обикновено се усмихватъ и смѣятъ дѣцата, когато имъ е весело. А така сжщо никога не сж я виждали и да заплаче. Правичко да си кажемъ, тя нѣмала и защо да плаче: всѣко нейно желание изпълнявали веднага; а била и здрава, та никога не ѝ давали лѣкарства, отъ които дѣцата плачатъ.

Царицата много искала да види усмивка на лицето на дѣтето си, или да чуе веселия му смѣхъ. Бащата и майката почнали да се безпокоятъ, но каквото и да измислѣли, каквото и да правѣли, за да накаратъ малката царкиня да се засмѣе, било напразно: момиченцето оставало спокойно и къмъ всичко равнодушно. Почнала малката царкиня да се учи да пѣе и да свири на арфа и много скоро се научила. Всички се удивлявали какъ тя хубаво пѣе и свири, но у никого отъ слушателитѣ не забивало радосно сърдцето, нито пъкъ се е просълзявалъ отъ нейната музика. Така расла царкинята „Чудо“. Веднажъ тя се разхождала съ бавачката си въ градината, кждѣто расло дървото съ златнитѣ ябълки и